

Son Ders

– *kamil-erbil* · 29 Haziran 2025

Son Ders

Hayatta bazı anlar vardır ki, insan ne zaman karşılaşacağını bilmediği bir geçmişle, en beklenmedik anda yeniden göz göze gelir. Kalbinin bir köşesinde usulca sakladığı isimler, bir gün hiç ummadığı bir kapının ardında yeniden ses bulur.

1950'li yılların ikinci yarısıydı. İlkokul sıralarında tanıştığım, kalbimde derin bir iz bırakan öğretmenimin adı Tahire Bandırmalıoğlu'ydu. Zarif bir hanımefendiydi. Sınıfta bağırıldığını duyan olmamıştır, en azından ben hiç duymadım. Sevecenliği, gözlerinin içindeki şefkatle tamamlanırdı. Bir çocuğun hayatında "öğretmen" kelimesi ne kadar sıcak bir yer tutabilirse, o kadar yer tutmuştu bende.

Derslerdeilmek açmayı, düğme dikmeyi, yamayı, yırtığı öğrettiğinde, biz erkek çocukları gülerdik: "Ama öğretmenim, biz erkeğiz, bunlar bize lazım olmaz ki!"

Gülümserdi. "Oğlum, lazım olmaz demeyin. Bir gün yalnız kalırsanız, bunlar da size lazım olur."

O gün bize basit gelen bu cümle, yıllar sonra hem yatılı okulda hem asker ocağında sarıldığım ilk nasihat oldu.

Sadece iğneyle ipliği değil, inancı da öğretirdi. Namaz nasıl kılınır, rükûda ve secdede ne okunur...

Sınıftan bilen birini çıkarır, ona kılıyla gösterdirirdi. Sanki ders değil, hayatın kendisiydi öğrettiği.

Yıllar su gibi aktı. Çocukluk defterlerinin yerine resmi evraklar geçti. Askerliğimi tamamladıktan sonra

Bursa'da memuriyete başladım. Tahsilat işleriyle uğraşıyordum, bazen de haciz işlemleri yapmam

gerekliyordu. Elimdeki evraklarla kapı kapı dolaşır, aradığım kişiyi bulmak için apartmanların

merdivenlerini defalarca çıktığım olurdu.

Yine öyle bir gündü. 1973 ya da 74 yılı olmalı. Elimdeki evrakta yazan ismin peşine düşmüş, Çelik Palas

Otel'i'nin hemen batısında bir apartmana girmiştım. Zil isimleriyle uyuşan bir daire yoktu. Alışkınım ya,

tek tek katları dolaşmaya başladım. Her katta birkaç kapıya çalıp, kibarca aradığım kişiyi soruyordum.

Genelde "Tanımıyorum," deyip kapatırlardı.

Bir kapı açıldı. Karşımda bir anda tanıdık bir yüz...

Gözlerim hafifçe irkildi, içimde bir kıpırtı...

Evet, oydu. Yıllar öncesinden hafızamda kalan o papyon kravatlı, sevecen ama ciddi bakışlı adam.

Öğretmenimiz Tahire Bandırmalıoğlu'nun eşi, hâkim beydi karşımda. Bir anlık sessizlik çöktü. Dilim

tutuldu sanki. Zaman bir anlığına eski sınıfımızın tahtasına çivilenmiş gibi durdu.

Kendimi toparladım, resmi görevimi belirttim. Elimdeki ismi sordum.

"Tanımıyorum," dedi. Ama gözleri bir başka şey söylüyordu. Kapıyı kapatmak üzereydi ki, yutkuna yutkuna sordum:

"Affedersiniz... Siz Tahire Bandırmalıoğlu Hanımefendi'nin eşi değil misiniz?"

Şaşırdı. "Evet," dedi.

"Eşiniz benim ilkokul öğretmenimdi," dedim.

Gülümsedi, ama gülüşü buruk bir yorgunluk taşıyordu.

“Yaa... Öyle mi?” diye mırıldandı.

Gözlerinde hü zün vardı. Söylemeden edemedim:

“Öğretmenim hâlâ yaşıyor mu?”

Gözleri boşluğa kaydı. Uzun bir suskunluktan sonra, “Yaşıyor,” dedi.

“Görebilir miyim?” dedim ürkekçe.

Cevabı bir bıçak gibi saplandı:

“Öğretmenin şu an içeride... Çok ağır hasta. Doktoru başucunda... Galiba son nefesini vermek üzere...”

Sözler boğazımda düğümlendi.

“Selâmımı iletir misiniz? Ben öğrencisi olduğumu söyledim mi, belki bir tebessüm olur yüzünde...”

Başını hafifçe salladı.

“Elbette... İletirim,” dedi. Ve kapıyı, bir vedanın sessizliğiyle yavaşça kapattı.

O an ne kadar zaman geçti bilmiyorum. Merdivenlerde karanlıkta oturup kaldım. Kalbimde çocukluk anılarıyla birlikte ağır bir boşluk çöktü üzerime.

Sonra kalktım. Hiçbir başka işe bakmadan, doğrudan evime gittim.

Aradan yıllar geçti. Ama içimde o gün kapının ardında duran öğretmenin silueti hiç silinmedi.

İçimde kalan son ders, belki de o gün öğrenildi:

Bir insanı hayattayken hatırlamak, bir dua ile yâd etmek kadar kıymetliymiş.

Allah (cc) gani gani rahmet eylesin.

Mekânı cennet olsun.

Nur içinde yat, Tahire Bandırmalıoğlu hocam...

Kamil Erbil